

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

DOOR NANNIE VAN WEHL.

Magda boog zich over de trapleuning heen en hield den adem in, om elk gerucht op te vangen, dat zich beneden zou laten hooren. Doch niets vernam ze, dan heel, heel gedempt de stem van den dokter, die met haar moeder sprak achter de gesloten deur der voorkamer.

Zou dat gesprek dan nooit ten einde zijn? Ze stond al zoo lang boven aan de trap, dat haar rug pijn deed van het vooroverbuigen.

Al honderdmaal had ze zich verbeeld, dat de dokter nu zijn stoel wegschoof en opstond. O, als hij nu toch eindelijk eens de trappen afrende op zijn eigenaardige manier — als hij toch eindelijk het portier van zijn koetsje dicht trok met dien korten driftigen klap, dien ze zoo goed kende!

Haar hart ging hoe langer hoe angstiger kloppen. Als de dokter zoo lang bleef, en zoo veel met moeder praatte, was Riet zeker heel erg ziek. O, indien hier in huis eens iemand dood moest gaan!

Magda barstte in snikken uit van angst en spanning.

Plotseling, hield ze op met huilen en bleef met groote, angstige oogen voor zich uit kijken, — als Willy eens doodging! Kleine Willy, haar schat, het liefste wat ze op de wereld had, haar klein broertje.

Ineens was de dokter bij de deur. Ze hoorde hem zeggen: „Nu, adieu, mevrouw! Ik zal dadelijk uw man gaan opzoeken!” En toen kwam hij naar boven toe, inplaats dat hij de trappen afrende.

Boven vond hij Magda, en toen hij haar heet-beschreid gezichtje zag, schudde hij het hoofd, stak zijn arm door den hare en nam haar mee naar haar kamertje.

„Maar, maar, wat een verdriet! Hoor eens,

je moet eens gauw ophouden met huilen!” begon hij op zijn prettigen, beslist toon. „Ik heb de hulp noodig van de oudste dochter des huizes. Rie krijgt roodvonk — en dus mogen jullie niet bij haar — en zodoende moet Rie weg, of jullie. Omdat je moeder er heelemaal niet toe te bewegen is, Rie naar het ziekenhuis te brengen, hebben we afgesproken, dat jullie weggaan, jij en Willy. Voor Willy is gezorgd. Vanmorgen zag tante Marie het gevaar al aankomen en heeft toen bij voorbaat gezegd, dat ze Willy bij zich wou hebben. Waar jij naar toe moet, weten we nog niet, maar daar zal je moeder iets op verzinnen, terwijl ze een andere japon aantrekt en zich ontsmet. Want jullie willen toch zeker wel afscheid van haar nemen. En nu kwam ik bij jou, dat je vast aan het pakken zou gaan, voor jou en Willy. Huil nu niet zoo, want de ziekte is heelemaal niet gevaarlijk, alleen willen we er jou en Willy niet aan wagen. Kom, wees een flinke oudste dochter! Lieve hemel, dat is vijftien jaar, dat zal wel ergens heengestuurd worden, waar het heerlijk is en waar ze zomer kan vieren.”

Magda lachte door haar tranen heen, maar het ging niet van harte.

„Ik zal voortmaken, dokter!” was al, wat ze zeggen kon. Toen liet ze den dokter uit, lachte nog maar weer eens om al zijn bemoedigende en hartelijke afscheidswaarden en klom toen langzaam, langzaam de trap weer op, met een gevoel of ze doodmoe was, of ze een vreeselijk pak slaag had gekregen.

De deur uit — zij en Willy — en zonder elkaar! En dan: „Waar jij naar toe moet, dat weten we nog niet!”

Langzaam ging ze haar kamer door en trad op het balkon. Beneden in den tuin lag Willy's kruiwagen omver geworpen, zijn schop en zijn zweep ernaast. Willy was uit met de kinderjuffrouw.

Wat zou hij staan te kijken, het kleine ventje, de schat! Hij zou het wel dol, dolprettig vinden, uit logeeren te gaan; bij tante Marie was de

tuin veel grooter en daar was een neefje en een nichtje van zijn jaren — waar Magda naar toe moest, dat wisten ze nog niet.

Magda liet haar oogen dwalen langs de balkons en serres van de huizen tegenover haar.

Overal zaten gezellige, bekende menschen van het heerlijke zomerweer te genieten. Alle serredeuren waren wijd opengeslagen, hier en daar stond een theetafel op het balkon, overal zag Magda gezellige, knusse tehuisjes — daar moest zij vandaan en waar ze naar toe moest, dat wisten ze nog niet.

„Ze zullen wel een plaatsje voor je opzoeken, waar je heerlijk zomer kunt vieren!” Die woorden van den dokter kwamen haar weer in de gedachten. Och wat, zomer vieren kon ze net zoo goed hier, in Amsterdam, met Willy! Zomer vieren kon ze best op het balkon van haar kamer, als ze haar maar met rust lieten en Willy bij haar brachten!

Maar dat kon niet. Willy mocht niet meer in die besmette lucht ademen.

Toen werd ze opeens een beetje verstandiger. Ze streek de lange, blonde haren weg voor haar oogen, bette zich het gelaat en wilde net beginnen met haar linnengoed uit de groote linnenkast bijeen te zoeken, toen moeder binnentrad.

Moeder had geschreid, net als Magda. Ze zagen het van elkaar en lachten om elkaar te troosten en te beloven flink te zijn.

„Wat doe je?” vroeg mevrouw Wichers en ging op het bed zitten.

„Ondergoed bij mekaar zoeken. Waar moet ik naar toe, moedertje?”

„Ik geloof, dat ik het weet, kindje. Je kunt immers meneer en mevrouw Mertens nog wel? Ze zijn in geen heelen tijd hier geweest, omdat ze het zelf zoo druk hebben met hun werk en hun kinderen en dan, om uit dat heerlijke Gelderland naar Amsterdam te komen, is eerder een opoffering dan een uitspanning. Nu, als jou de keus bevalt, zal ik dadelijk telefoneeren.”

Het was opeens of er een lichtpunt kwam in de duisternis van Magda's droefheid.

Naar Terborg! Op het station zelf logeeren! Wonen een poosje, waar al die heerlijke dingen thuis hooren, locomotieven, spoorwagons, goederenwagens.

(Wordt vervolgd.)

HET POPPENZIEKENHUIS

Kleine Gerda lag in een bedje in het Ziekenhuis. Ze had een erg ziek beentje, en dat kon de dokter bij Moeder in huis niet zoo goed beter maken. Arme Gerda moest den heelen dag plat op haar rug liggen. Ze kon met niets spelen, ze kon niet eens een boekje in de hand houden om te lezen—en lezen dee ze zoo graag. De pleegzuster had medelijden met haar: die kwam zoo dikwijls ze kon een praatje met haar maken; maar heel dikwijls was dat niet. De pleegzuster had zooveel zieken om op te passen. Als Moeder er nu maar was! Die zou wel bij haar bedje willen zitten om haar voor te lezen.

„Mag Moeder, als 't u blijft, bij me komen om me voor te lezen, Zuster?” vroeg Gerda. — „Wel eens,” zei de pleegzuster, „maar niet den heelen dag, vrouwtje. Andere zieke kindertjes willen hun moeder ook graag bij zich hebben, en dan zou 't hier vol moeders worden.” — Ja, dat begreep Gerda best. Ze moest er om lachen: zooveel moeders, dat ging toch niet. „Maar wel een poosje, hé, Zuster?” — „Zeker,” zei Zuster, „elken dag mag je een uur visite hebben.”

O, dat vond Gerda heerlijk. „Mag Mina, onze meid, dan ook wel eens komen?” vroeg ze. — „Dat mag ook,” zei de Zuster. — „Want, weet u,” zei Gerda. „Mina kan zoo heel mooi vertellen. Ik zal Moeder vragen, of Mina ook bij me op visite mag komen.” — „Dat doe je maar,” zei de Zuster.

Nu lag Gerda maar te verlangen tot het uurtje er was, dat Moeder mocht komen. Hé, dacht ze: anders vind je 't zoo gewoon, dat Moeder er is, en nu is 't iets heel bijzonders.

Drie uur was het bezoekuurtje. Stil eens: daar sloeg de klok: één, twee, drie! Nog even geduld, nog even wachten: daar hoorde ze de deur open gaan, en nóg een oogenblik, daar zag ze Moeders lieve gezicht over den rand van het bed, „O, Moes! riep ze, „wat heb ik verlangd!” — „En ik!” zei Moeder. — „Nu gezellig bij me zitten gaan en dan van huis vertellen, van Vader, van Mina, van Fik, van Poes, van allemaal.”

En die goeie Moeder babbelde en babbelde, en Gerda vroeg en vroeg, tot alle beide monden er moe van waren. Daar: één, twee, drie, vier! „Die vervelend klok!” riep Gerda. „Nu nog een kus, en nog een! en morgen komt Mina, hé,

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

2.) DOOR NANNIE VAN WEHL.

Madga was dol op sporen en alles wat sporen betrof. Vaak ging ze naar het Centraalstation, louter voor de pret. Als ze dan de reusachtige hal intrad waar de voetstappen en de stemmen opeens hol klinken, dan voelde ze zich een heel ander meisje, zoo gewichtig, zoo bijzonder. En zich verbeelden, straks in te moeten stappen en meegenomen te worden in ijlen de vaart, ver, ver weg. Vaak bleef ze staan voor de portieren en las al die namen van heerlijke oorden, waar de trein ieder heen bracht, wie het geluk had, op de treeplank te ~~mogen stappen. Ze kende het vertrek, dan bij~~ zonder gewichtige treinen uit het hoofd, en was niet blijer, dan wanneer ze het net zoo trof, dat een harer lievelingstreinen, de Fransche trein, de Engelsche, de doorgaande voor Bazel, op punt van vertrekken stond. Dan liep ze tusschen de reizigers rond en keek hen aan of ze van hun gezicht wilde lezen, hoe dat toch was, straks in te mogen stappen en meegenomen te worden.

„O ja,” zei ze, en haar stem klonk niet gemaakt-vroolijk meer, maar een tintje echte blijdschap was er in te hooren, „dat wil ik wel. Zal ik dan maar eens gauw alles bij elkaar pakken? Maar toe, mag Willy met me mee?”

Ze voelde, dat het een noodshot was, wat ze afvuurde, en dat het alle kans had, te misen. Het viel haar dan ook ternauwernood tegen, toen haar moeder antwoordde, zoo beslist, dat geen tegenspraak meer mogelijk was: „Daar is geen kwestie van. Ik zou geen gerust oogenblik hebben, als ik wist, dat Willy daar loogde, midden tusschen al die rails en treinen, ook al weet ik, dat je eerder jezelf zoudt laten overrijden dan hem. En dan als hij bij tante Marie is, kan ik hem zoo nu en dan zien. Ze zal wel eens met hem voorbij komen!”

Opeens gaf Magda een kreet van schrik.

„O, moeder!” riep ze. „Wat leelijk van me! Ik vergeet heelemaal naar Riet te vragen,— maar ik had ook zoo het land! Hoe is het met haar?”

„Ze woelt erg en heeft hard de koorts. Maar de dokter verzekert me telkens weer opnieuw, dat er geen gevaar bij is, als ik maar precies doe, wat hij zegt, oppassen voor tocht en haar rustig houden.”

„Riet rustig houden! Ach, moedertje, wat een vervelende tijd wacht u nu toch! U in gevangenschap—en ik in ballingschap!”

En ze keek weer treurig voor zich uit. Doch haar moeder nam haar bij een arm, zette haar voor de linnenkast en dwong haar zachtjes aan het werk te gaan. Zij zelve verliet de ballinge om te gaan telefoneeren. Na een kwartier kwam ze terug met de boodschap, dat ~~Magda nog dezen avond, indien het mogelijk~~ was, te Terborg verwacht werd.

Een uur later stond de koffer gepakt.

Mijnheer Wichers was thuisgekomen en had een trein opgezocht. Het kon nog net, als Magda voortmaakte. Ze zou wel heel laat in den avond aankomen, maar dat moest dan maar eens voor een keertje.

„Maar ik moet Willy nog zien! Waar blijft Willy toch?” vroeg ze, rood van het haasten.

„Willy is van de wandeling dadelijk naar tante Marie gebracht. Juf heeft aan de deur rechts omkeer met hem moeten maken.”

Vader haalde zijn horloge uit.

„Ik geef je een kwartier, om heen en terug naar tante Marie te loopen, dan nog tien minuten om moeder goedendag te zeggen—en dan staat het rijtuig voor!”

Daar rende ze op en neer, in huis op de teenen, en buiten als een kwajongen, zoo hard, om nog een paar minuutjes meer voor Willy over te houden. Ze hijgde zoo, toen ze bij tante Marie kwam, dat ze het kleine ventje niet anders dan sprakeloos kon omhelzen.

De jongen kreeg den indruk, dat er iets bijzonders aan de hand was en hij kuste haar, sloeg zijn beide armen om haar hals en zei met zijn helder stemmetje: „Ik vin je lief, hoor!”

De tranen sprongen in haar oogen. Ze ging even zitten om hem nog eens te bekijken. O, haar kleine prins met de bruine krullen en de heerlijke goudbruine oogen! Kijk hem daar nu staan, zoo slank en lenig in zijn kort truitje en broekje, met helgekleurde randen aan het halsje, om de polsjes en bij de bruingebrande knietjes.

Een blik op de klok joeg haar voort. Nog één wilde omhelzing, waarbij ze Willy pijn deed, en voort stoof ze weer, roepend door de gang, dat het klonk tot boven in het huis: „Dag, tante Marie! Dag, tante Marie! Ik heb geen tijd meer. Past u goed op Willy.”

En weg was ze.

Toen ze drie kwartier later in den treinzat, had ze een gevoel, of ze voor het eerst in haar leven wist, wat haasten, en ook wat vermoeidheid was. Ze sloot haar oogen, leunde achterover en een glimlach gleed over haar lippen, omdat ze nu zoo lekker zat voor een heelen tijd en omdat ze zoo'n razende Roland was geweest, de laatste uren.

Toen ineens kreeg ze schik in de zaak. Hoe-ra! Hoera! Daar zat ze in een trein, daar ging ze uit logeeren op het mooist van den zomer en in een heerlijk oord, en dan op zulk een belangwekkende plaats—op een station! En hoe gewichtig voelde ze zich, dat ze alleen mocht reizen. Straks overstappen in Arnhem—een witkiel nemen—overstappen in Zevenaar, en daar een beetje wachten. Ze bekeek zichzelf eens. Moeder had waarlijk nog tijd gehad om de Razende Roland aan te kleeden als een keurige jonge dame. Haar jurk had ze aangehouden, die was niet al te vuil—gisteren pas schoon aangedaan—moeder had gauw een kleurig dasje uit haar eigen verzameling gezocht. Terwijl Magda een boterham at, had moeder het lange blonde haar in twee vlechten gevlochten, met groote zwarte strikken aan de languitgebreide punten, zoodat de strikken als twee zachte, zwarte vogels rondom haar heen dansten. Een slappe, witte vilten hoed en de grijze stofmantel dien mevrouw Wichers opeens te voorschijn had getooverd, maakte met een tasche aan een langen riem, de jonge dame geheel reisvaardig, klaar om de wereld uit te reizen.

In het net lag een groote koffer, haar eigen koffer voor haar vacantiereizen, en naast haar stond moeders eigen reistasche waarin bij allerlei kleinigheden een boterham zat, die ze niet heel lang meer zou laten liggen, want haar middagmaal was er bij ingeschoten.

(Wordt vervolgd.)

KNUTSELWERK

EEN POPPENAMEUBLEMENT

Dit aardige ameublement kan zeer spoedig gemaakt worden van eenige oude kurken, sterke spelden, of dunne spijkers, mooie wol in verschillende kleuren, als rood, pauwblauw, groen enz. — ook heb jullie er een mesje en een priem of boortje bij noodig.

Voor de stoeltjes neem jullie gewone kurken, 1½ cM. hoog; boor met je priem of boortje een gat in 't midden. Er moet ongeveer een potlood doorheen gestoken kunnen worden.

Steek nu 4 spelden in de kurk, precies gelijk, opdat de stoeltjes stevig staan. Zie fig I. Neem nu een langen draad wol en bewerk de zitting op de aangegeven wijze telkens om de kurk heen.

Jullie kunt het met één of meerdere kleuren doen. B. v. 2 of 3 kleuren om en om.

Bewerk de kurk totdat er niets meer van te zien is en je een mooie zachte zitting hebt gemaakt.

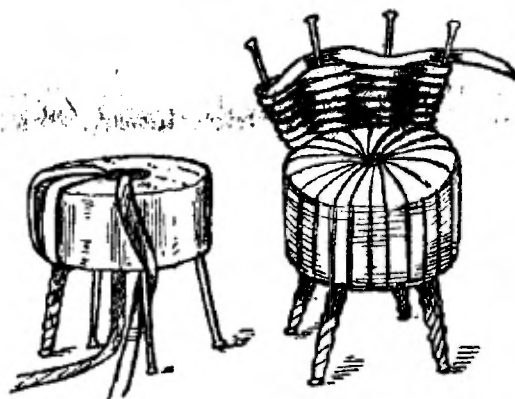

Fig. I.

Fig. II.

Nu krijgen we de leuning.

Daarvoor moet je — zie fig II. — 4 spelden gebruiken, die je volgens model insteekt en een weinig achterover buigt. Vervolgens werk je de spelden eveneens met wol om en hecht weer netjes af.

Voor een leuningstoel heb je een grootere kurk noodig (van een mosterdpotje b. v.) tevens eenige kleinere spelden voor de armleuningen — zie modellen.

Voor de tafel dient nog grootere kurk — voor de pooten moeten spijkers gebruikt worden.

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

3.)

DOOR NANNIE VAN WEHL.

Haar gedachten kwamen bij Riet terug, Hoe vervelend voor haar, dat ze juist in de vacantie ziek werd! Over twee weken zouden ze met hun allen op reis zijn gegaan. Dat schoot er nu geheel bij in. Arme Riet! Maar ook arme moeder, om nu den heelen zomer in dat heete Amsterdam te blijven en voor heel lang bijna opgesloten in huis, op den koop toe.

Midden in haar bezorgde overleggingen werd Magda opeens gegrepen door den cadans van den voortsnellenden trein. Dat was altijd zoo ~~slapend~~ ~~in een trein~~ zat, hoorde ze ineens een woord of een zinnetje in haar gedachten, dat overeenstemde met het gedreun van den trein. Nu dacht ze: arme mamaatje! En de trein zei: „Panne-koeken! Panne-koeken!”

Een heelen tijd amuseerde ze zich met naar de treinconversatie te luisteren. De trein stopte en toen hij zich daarop weer in beweging stelde, was zijn gesprek veranderd, met een lichte dreiging in zijn grommende bromstem klonk het: „Wou je soms wat? Wou je soms wat?”

Utrecht, stoppen!

„Niet overstappen, gelukkig!” had vader gezegd, toen hij den trein opzocht. Maar Magda had best eens willen overstappen! Hoe dol om daar te loopen op die lange, lange perrons of mee te gaan langs die steenen trappen naar beneden en dan, aan den anderen kant weer boven komen!

Ze hing uit het raampje en keek de perronvlakte over.

Voort ging het weer. Toen zei de trein: „Ach, hoe vervelend! Ach, hoe vervelend!”

Maar voor Magda was dat niet waar. Ze geloofde vast en zeker, dat het ook nooit waar zou kunnen worden, al spoorde ze veertien

uren aaneen, net als de vriendin van hare moeder, die haar gezegd had het „Ach, hoe vervelend!” in den trein te kunnen hooren.

Voort vloog de trein, Utrecht door, Gelderland in. De zon daalde, ging onder.— O, over de heide heen die avondlucht, donker in het oosten al, glanzend als goud in het westen.

In Ede kwam de conducteur het licht opsteken. Magda had nog aanhoudend alleen gezeten en, nu de trein voortrolde tusschen de heuvelruggen, nu haar telkens een blik gegund werd op de wijde heide, donkerbruin zich uitstrekkend tot den horizon, nu kwam er een dol gevoel van vrijheid over haar en ze danste in haar eentje een beetje door de coupé, ging languit liggen op de bank, hing een eind uit het raampje en lachte telkens hardop, omdat het zoo dol was, heelemaal alleen in een gezellig klein kamertje door de wijde landen te vliegen, omdat het zoo dol was, eens heelemaal precies net zoo gek te doen, als je zelf wou, zonder dat iemand op de heele wereld er achter kon komen.

Oosterbeek vlogen ze voorbij. Toen begon ze haar wat gehavend toilet in orde te maken en toen de trein het station Arnhem binnenliep, zat ze heel deftig rechtop bij het raampje, keek uit naar een witkiel, en tikte er een aan, met een ferm, beslist tik, of ze haar leven lang gewend was geweest, over een leger knechts te bevelen.

De witkiel liep enkele stappen met den trein mee, rukte het portier open en nam vast haar handtaschje aan.

Toen stond de trein stil onder oorverdovend geraas van knarsende wielen en stootende buffers.

Langzaam en waardig stapte Madga uit en sprak: „Naar den sneltrein voor Zevenaar!”

„Dan moeten we ons haasten, juffrouw,” antwoordde de man en vloog letterlijk de coupé in om den koffer.

„De sneltrein vertrekt zoo een gelukje zijn, als we herr

„Het zal

„Geef mij die tasch maar!” riep Madga verschromt en was opeens weer de Razende Roland. Voort vloog ze op den aangeduiden trein af, die aan het andere perron stond. Haar hoed gleed achterover, als dol dansten de zwarte vogels van haar vlechten rondom haar; ze was den zwaarbeladen witkiel een heel eind vooruit. Springend van opgewondenheid hield ze stil voor een damescoupé, een conducteur schoot toe, rukte het porrier open, duwde haar erin, de witkiel zette de bagage zoo maar op den grond van de coupé, en daar ging de trein al, zoodat de witkiel mee moest loopen om zijn geld te krijgen. Magda gaf hem twee kwartjes in haar blijdschap en dankbaarheid, dat ze den trein nog gehaald had, en toen ze zat, schrok ze zelf van haar gulheid Lieve deugd! Ze moest al haar uitgaven aan moeder verantwoorden, wat zou die zeggen van zoo'n vorstelijke gift!

De trein was al heelemaal op gang, toen ze om zich heen ging kijken. O, hemel, de coupé was tamelijk vol, al die dames hadden gezien, in wat voor radeloozen toestand ze den trein was ingestapt!

Ze kreeg een kleur van verlegenheid, streek haar haren weg uit haar gezicht, zette den hoed recht en bracht in orde, wat er verder aan haar verwilderd was.

Zevenaar! Een half uur oponthoud!

Ze droeg zelf haar bagage uit de coupé en bleef toen hulpeloos op het perron staan, zoo'n beetje als een landverhuister, vond ze, bij te zware pakken.

En daar ging de trein verder, Duitschland in! O, als ze toch eens mee kon! Ze keek hem met een pruilend lipje na. Ja, nou moest ze eruit, nu het juist goed ging worden! Ze liet haar bagage in den steek, liep voort tot den uitersten rand van het perron en keek den trein na, die in den zomernacht verdween. Langzaam trokken de drie roode achterlichten zich terug. Lang nog zag zij ze.

„Dragen, juffrouw?”

Een witkiel wees op haar onbeheerde bagage, die toch aan niemand anders kon toebehooren, want zij was de eenige in de buurt.

„Naar de wachtkamer tweede klasse,” zei ze. „En kom me dan halen, als de locaaltrein naar Terborg vertrekt.”

Ditmaal was het een heel deftige wandeling over het perron. Zij voorop met de handtasch, de witkiel er achter met den koffer.

(Wordt vervolgd)

HET MOEDERHART

(Een sprookje.)

Er was eens een arme houthakker, die met zijn vrouw gelukkig en tevreden van zijn geringe verdiensten leefde. Toen hij echter kwam te sterven en in 't woud, waar hij zooveel jaren ijverig gewerkt had, begraven was, bleven zijne vrouw en zijn drie kleine dochttertjes in bittere armoede achter.

Vrouw Martens, zoo was de naam der weduwe, woonde in een klein hutje in 't bosch. Gedurende den zomer hadden ze nog een gering bestaan, doordat ze bessen en bloemen plukten en ze in de omliggende plaatsen verkochten, maar toen 't winter werd en de wegen en paden met sneeuw bedekt waren, konden zij niets verdienen en werd de grootste ellende hun deel.

Vrouw Martens haalde haar laatste spaarpenningen te voorschijn en ze huiverde alsof een gure Decemberwind haar plotseling aanraakte.

In haar grooten kommer begaf ze zich naar de eenzame plek in 't woud, waar haar man ~~zijn laatste plaats had gevonden~~. En toen ze daar was aangekomen begon ze bitter te schreien en zei in zich zelve: „Als ik thuis geen drie onverzorgde kinderen had, die zonder mij nog meer te beklagen waren, dan zou ik 't liefste hier blijven en rusten naast mijn braven man, met wien ik zoo gelukkig was.”

Plotseling hoorde zij iets ruischen en ritselen en toen ze opkeek, zag ze een beeldschoon vrouwelijk wezen, dat haar vriendelijk en liefdevol aldus toesprak:

„Vrees niet, ik ben de woudfee, de uitdeeler aller goede gaven in dit gebied. Ik ken u reeds lang en heb u immer met welgevallen gadeslagen. Ik wil u redden; wensch, wat ge wilt en 't zal u geschonken worden.”

Vrouw Martens zag het lieflijke wezen, dat meer op een engel dan op een mensch geleek, verwonderd aan. Ze wischte haar tranen af, maar kon geen woord uitbrengen.

„Wees toch niet zoo bevreesd, goede vrouw,” herhaalde de woudfee, „spreek en wensch u 't beste.”

Nog steeds angstig, zei de weduwe eindelijk: „Ach, sinds mijn man dood is heb ik geene wenschen meer voor mijzelf, maar voor mijn drie dochters heb ik veel op het hart.”

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

3.) DOOR NANNIE VAN WEHL.

Ze zocht een lekker hoekje en wachtte.

Buiten op het perron, langs de ramen, zag ze een jong meisje op en neer loopen. Telkens keek ze eens in de wachtkamer en eindelijk trad ze binnen.

Magda zag haar aan en dacht: „Vin jij het ook zoo gewichtig om in je eentje op reis te zijn? Maar je moest meer bagage hebben, kijk, zooals ik.”

Toen kreeg ze een erge kleur, want het meisje stond haar aan te kijken, als wist ze, dat Magda het tegen haar had. Het was een aardig meisje, van Magda's eigen leeftijd, met zwart haar, donkere oogen en wangen als gewreven appelen, zoo frisch en blozend. Opeens lachte ze tegen Magda en kwam naar haar toe.

„Ik ben Tilly Mertens,” zei ze, wat verlegen, „en ik weet zeker, dat je Magda Wichers heet.”

„O, wat leuk!” riep Magda, „Kom je me halen, zoo laat nog?”

„Ja, vader en moeder hadden geen gelegenheid, anders was er wel iemand al in Arnhem geweest, nu moet je het maar met mij stellen, wil je?”

„Wat graag, maar zeg, ik ken je nog wel! Hoe lang is het geleden, dat we elkaar voor het laatst zagen?”

„Laat eens zien, acht jaar! Wat een tijd, hè? Ja, ja, we beginnen oud te worden. Jij was zeven en ik acht. Zeg, vindt jij het ook zoo vervelend, als ze aanhoudend tegen je zeggen: „Wat ben jij groot geworden!”

„Nou!” antwoordde Magda, zóó uit den grond van haar hart, dat ze beiden proesten moesten.

Kort daarna stapten ze in en Tilly begon levendig van allerlei te vertellen.

Telkens bleef de trein stilstaan. Maar het was te donker om veel te onderscheiden.

„Nu komt Terborg aan de beurt,” waar-
schuwde Tilly, toen de conducteur bij een halte
langs den trein liep en op zijn eigenaardige
wisselende manier den naam der halte afriep:
„Wijnbergen! Wijnbergen! *Wijnbergen!*”

Samen sjouwden ze den koffer uit het бага-
genet. Tilly belastte zich ermee en Magda nam
het handtaschje.

Terborg! Terborg! Terborg!

De trein stond nog niet stil, toen Tilly al op
het emplacement sprong.

„Goeien avond!” riep ze en haar stem klonk
helder in de heerlijke kalme buitenstilte, die
Magda dadelijk opviel.

Daar kwam de stationchef.

„Van harte welkom, Maggy!” sprak hij en
gaf haar een klinkenden zoen op de wang.
„Dag robbedoes!” Dat was tegen zijn eigen
dochtertje. Hij tilde de koffer uit de coupé riep
een arbeider en gearmd tusschen de twee meis-
jes in loopend, ging hij met haar over het
emplacement naar het stationsgebouw toe.

Zoo'n heel, heel klein beetje viel het Madga
tegen op het eerste gezicht. Ze wist wel, dat
Terborg geen groot station kon zijn, maar ze
had toch vaag van een stationsboog gedroomd,
een boog dan maar! Terborg had heelemaal
geen boog en het perron was niet van planken,
maar met grint bedekt. Het stationsgebouw
stond aan de lijn; beneden waren de wacht-
kamers, de loketten en kantoren, boven was
de woning van den chef. Naast het gebouw
stond een reusachtige goederenloods, zoo'n
loods op een voetstuk, waar de treinen voor
kunnen stilhouden. Voorbij het station lag een
heel terrein vol rails en waggons, vol seinpa-
len waarboven roode en groene lichten brand-
den. Dat vond Magda groot genoeg.

Tusschen het gebouw en een klein houten
huisje was een tourniquet, waarheen zich de
weinige reizigers haastten, die ook met dien
trein waren meegekomen. Daar moesten ze hun
kaartjes afgeven aan een beamte, Magda vond
het gewichtig, dat meneer de chef zelf in zijn

huisdeur ging staan, schertsend dreigend haar tegenhield en zelf haar kaartje in onvangst nam. Net wilde ze naar binnen gaan, toen Tilly zei: „Kijk daar aan den overkant, daar ligt nu ons zalig bosch, daar zullen we heel wat heerlijke uurtjes doorbrengen.”

Magda keek nog even om. Toen bemerkte ze dat een lange gedaante, een jongen nog, dacht ze, stil bij de goederenloods stond. Het licht viel op zijn gelaat en ze zag duidelijk dat hij haar scherp stond op te nemen. Toen haar blik den zijnen ontmoette, draaide hij zich om en slenterde heen, alsof het toeval geweest was, dat hij Magda zoo had staan aankijken. Daardoor vergat ze hem dadelijk weer.

Boven wachtte mevrouw Wichers. Ze was een allerliefste moederlijke dame, met net zulk dik zwart haar als Tilly en net zulke appelwangen. Frits was natuurlijk al naar bed.

Heel gezellig praatten ze nog wat. Mevrouw vroeg bezorgd naar Riet en Magda vertelde, hoe de dokter hen gerust gesteld had. Toen aten Magda en Tilly nog een avondboterham en bracht mevrouw haar naar een gezellig kamertje boven in het huis met breede open ramen, waardoor de heerlijke zomernachtkoelte naar binnen woei.

„Slaap lekker, mijn kind,” zei mevrouw vriendelijk. „Morgen zal ik je maar laten slapen, want je zult een drukken dag gehad hebben.”

„Nacht, mevrouw,” antwoordde Magda. En toen: „Nacht, tante! Toe, mag ik tante zeggen? Dat is zooveel gezelliger!”

„Ik had het je zelf al willen voorstellen, kindlief, maar nu vind ik het nog veel prettiger, nu jij het uit je eigen doet. Wel te rusten!”

En weg was ze. Ze zat ternauwernood weer beneden, of Magda 'sliep al, vast en rustig, met een glimlach om den mond.

Door welk geluid ontwaakte ze toch den volgenden morgen? Poef! poef! poef! steunde het onder haar venster. Een stem riep. „Vóór klaar? Achter klaar? Trekken!” Een schel gefluit tuitte in haar ooren.

O, hoe zalig! Ze woonde nu immers op een station.

Met een kreet van vreugde sprong ze het bed uit en liep naar het raam. Toen bleef ze staan, beduusd door de heerlijkheid van alles, wat ze zag.

(Wordt vervolgd)

BIJ DE WIEG

Klein kindeken is er aan 't spelen
In 't wiegskén, bij lampeschiin rood;
Zijn stemmeken is er aan 't kweelen,
't Woelt beide zijn voetekens bloot.
Slapen - slapen - moeder houdt wacht,
Kijk, — kijk, — 't maneken lacht;
Slapen - slapen - moeder houdt wacht,
't Windeken fluitstert goe - nacht.

Klein kindeken ligt er zoo zoetjes,
Zijn oogekens vallen al toe;
Heel stille nu worden de voetjes,
Van 't keuv'len het mondeken moe.
Slapen - slapen - moeder houdt wacht,
Kijk — kijk — 't maneken lacht;
Slapen - slapen - moeder houdt wacht,
't Windenken fluistert goe - nacht

Klein kindeken ligt er te droomen
Van engelkens zonnig als hij,
Die zijn nu bij 't wiegskén gekomen
En groeten het kindeken blij.
Slapen - slapen - moeder houdt wacht,
Kijk — kijk — 't maneken lacht.
Slapen - slapen - moeder houdt wacht,
't Windeken fluistert goe - nacht.

Op de muziek van „Wie zal er ons kindeken douwen.”

ZEEZWALUWEN

Als jullie wel eens in Holland aan de zee geweest bent en vooral in polders, die bij de zee liggen, dan zal jullie stellig wel zulke vogels hebben gezien. Men noemt ze Zeezwaluwen of sterns en drie soorten komen veel voor, die alle op dezelfde wijze leven en broeden. Het zijn de Groote zeezwaluwen, het Vischdiefje en de Dwergzeezwaluw. Hiervan komt het Vischdiefje 't meest voor, en daarover zullen wij het hebben. Maar je weet dan meteen veel van de andere soorten.

Waarom men deze vogels zwaluwen noemt? Zie eens naar hun staart en vergelijk die eens met den staart van een zwaluw, dan zie je, dat bij beide de buitenste pennen veel langer zijn, dan de middelste. Zoo'n staart is net een vork met twee lange tanden en wordt daarom ook vorkstaart genoemd. De geleerde menschen noemen de Boerenzwaluw, *Hirundo rustica* en het Vichdiefje, *sterna hirundo*. Dit *hirundo* betekent zwaluw, en wie al wat Fransch geleerd heeft, kan wel weten, dat men in Frankrijk de zwaluw, *Hirondelle* noemt.

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

4.) DOOR NANNIE VAN WEHL.

Niet waar? Als je gewend bent, in Amsterdam te ontwaken, met door de balkondeuren heen opeens het gezicht op een rij huizen, een rij daken, op wat groene boomtoppen, die staan in kleine afgepaste tuintjes, dan is het wel heel bijzonder om nu voor je te zien een bosch waar de zon speelt op den bemosten grond. Een bosch van hoge boomen, zoodat je een heel eind erin kunt doorkijken, langs de stammen heen.

Dat bosch was het eerste, wat ze zag, omdat dat 't heerlijkste was. Toen ging ze wat nauwkeuriger rondkijken.

Naar links en naar rechts liepen de spoorrails, alsof ze met een liniaal door het land waren getrokken. Rechts maakten ze ver weg een bocht, links liepen ze tot den horizon door. Naast het bosch lag een weide met koeien er in en een paard met een veulen; achter de weide begon het bosch weer.

Vlak langs de spoorlijn had de chef een klein tuintje gemaakt dat zich met zijn helle, felle kleuren van goudsbloemen en korenbloemen, Tilly's kweekerij, brutaal indrong in de rustige statigheid van het woud. Maar knusjes en gezellig leek het toch! Achterin stond een groep struiken, die een priël vormden en daarin zag Magda een tafel met stoelen en een tuinbank. Daar was al iemand geweest in de vroegte, want er lagen boeken en een handwerk.

Ja, hoe laat was het eigenlijk? Magda ging de kamer in om te kijken, haastig, want ginder kwam langzaam een goederentrein aan en die wilde ze zien passeeren.

Acht uur zoo waar! Langslaapster die ze was!

Ze keerde toch nog even naar het raam terug, om verder de omgeving op te nemen.

O, hoe zalig toch, die boomtoppen te zien wuiven in de zomerlucht!

Plotseling werd haar aandacht getrokken door een kleine stem, die zich zelf wilde overschreeu-

wen. Wat riep die stem toch? O, die was goed!

„Logée, logée!” riep het stemmetje al harder en harder. „Logée, waarom kijk je niet?”

Dat moest Frits zijn, maar waar was hij dan?

Langzaam rolde de trein voorbij en het stemmetje ging mee, dat hoorde ze wel. Ze keek, of hij soms ergens aan een open deur van een goederenwagon stond, maar neen.

„Haha! Hoera! Ik zie je wel! Ik zie je wel!” gierde de kleine stem. „Maar jij mij niet! Hoera!”

Nu klonk het stemmetje al verder en aanmerkelijk zwakker. En daar opeens zag ze een kleinen jongen staan in het hokje, dat boven aan sommige goederenwagens is getimmerd, en dat er half boven uitsteekt, het hokje van den remmer.

Daar stond hij en zijn dik hoofd was helemaal vuurrood van het schreeuwen. Magda moest hardop lachen om den kleinen jongen en wilde zich eindelijk eens gaan aankleeden, maar hij schreeuwde zoo hard dat ze het verstonde, ondanks den aanmerkelijken afstand: „Blijf staan, ik kom terug!”

Werkelijk kwam de trein langzaam terug rijden, nu op een ander spoor en bracht den dikken bobbet mee.

„Ho, ho! Stop!” riep hij, toen hij Magda's raam weer naderde en gelukkig voor hem kwam het net met de plannen van den machinist uit, zoo te stoppen, dat Frits vlak voor het raam stil hield.

„Dag logée!” riep hij naar boven. „Hoe heet je ook weer?”

„Ik heet Magda! Dag Frits!”

„Zeg, kom je in het bosch, maar dan moet je je haasten!”

„Na negen uur mogen we nooit meer over, weet je dat nog niet? Dan rangeeren ze tot twaalf uur.”

„Ik zal me haasten, hoor! Dag!” En weg was ze.

Een half uur later kwam Tilly haar opzoeken en was ze net klaar.

„Het is maar om het rangeeren zie je,”

zei ze, zich verontschuldigend, omdat ze haar logée moest jachten. „Ze rangeeren van negen tot twaalf voor de fabrieken in den omtrek, en als we nu het bosch in willen, moeten we voor negen erin en mogen er niet uit voor twaalf uur. Dan zijn we dus gevangen in het bosch, maar ik mag zoo'n gevangenis wel.”

„Nou, en ik!” riep Magda.

Vlug liepen ze naar beneden, Magda kuste tante goeden morgen en toen ontbeten ze haastig. Tilly had op haar gewacht met ontbijten.

„Nu zal je eens zien, wat we naar ons hol sleepen,” zei Tilly lachend. Ze legde een grooten vierkanten omslagdoek op tafel, gooide er van alles op: boeken, een breikous, een klosje, waarop ze leidsels maakte voor Frits, met de kurkensteek, wat ballen en een gietertje, een doos chocola, die Magda had meegebracht, wat kroezen en twee flesschen melk. Toen bond ze de vier punten bij mekaar, stak een dikken knuppel onder de knopen door, legde den knuppel over haar schouder en zoo trok ze met hutje en mudje de trap af, gevolgd door Magda, die veel pret had in de zaak.

„Ginder is een trapje om op de rails te komen,” zei Tilly, toen ze op het emplacement gearriveerd waren. „Maar ik neem altijd den kortsten weg.”

Ze sprong van het emplacement af op de rails, dat de zaakjes in haar bundeltje rammelden. Magda, van wie Tilly niet veel verwachting had op springgebied, wegens haar grootsteeedsche afkomst, sprong haarchter licht als een veertje na.

„Nu nog een hindernis nemen,” waarschuwde Tilly. „Pas op de draden.”

Twee stellen wisseldraden moesten ze overstappen met een reuzenstap. Toen stonden ze in het bonte tuintje. Op de tafel in het priëel legde Tilly al haar hebben en houden neer en ontknoopte den bundel. Het eerst nam ze het gietertje terhand. Ze vulde het aan een put, die terzijde in het struikgewas stond en die Magda een kreet van verrukking ontlokte. Zoo'n echte put van buiten was het, met een emmer aan een langen staak en zoo'n emmer kan dan op en neer.

Zorgvuldig begoot Tilly al haar bonte lievelingen. Magda vond het tuintje eigenlijk niets mooi, veel te verward en te fel van kleur, maar Tilly scheen zoo opgetogen over haar gebied, dat ze zich wel wachtte, iets ten nadeele van het domein te zeggen.

„En daar heb je dan eindelijk Frits!” riep Tilly uit en vloog hem tegemoet.

(Wordt vervolgd).

GEEN LOOPJE MAAR EEN PRAATJE

De Heer en Mevrouw de Haan,
Die zouden een loopje gaan doen,
Want, o, 't was verrukkelijk weer,
En 't was nu zoo mooi in 't plantsoen!

Ze ontmoetten Mevrouw Pelikaan,
Die wilde heel even naar stad,
Omdat ze voor huis en toilet,
Verschillende boodschappen had.

Heer Haan groette deftig, parmant,
Mevrouw bleef terzelfdertijd staan
En knoopte, zoo gaat het wel meer,
Met buurvrouw een babbeltjen aan.

't Begon over 't heerlijke weer,
Toen prezen z'elkanders toilet;
Mijnheer rookte kalm zijn sigaar
En kuchte „hm, gaan we dan dan, Jet?”

„Ja, dadelijk man,” zei Mevrouw,
Maar zette het praatje toch voort,
Van: „weet u van die en van dat?”
En hebt u dat nieuws al gehoord?”

Op eens sloeg een klok: „Lieve deugd,
Zoo laat al?” „Ja, kind,” zei Mijnheer,
„Een uurtje is heel spoedig verpraat,
Van wandelen komt nu niet meer!”

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

5.) DOOR NANNIE VAN WEHL.

Ja, daar was hij. Een kleine pootige dikke jongen van vijf jaar, de handen in den zak, een guitige lach op het bolronde blozende snoetje.

„Kom eens hier, Frits!” riep Magda uitlokkend.

Hij kwam en bleef even voor haar staan, zijn handen in zijn zakken. Toen, alsof zij hem wel beviel, haalde hij een hand te voorschijn en gaf haar die, een stevige kleine jongensvuist was het, met putjes bovenop van dikte.

„Dag! Ik heb geen tijd!” En hij stapte alweer op, het bosch in.

„Wat voor bezigheden wachten je dan, Janneke, mijn manneke!” riep Tilly hem na.

„Karnemelk bestellen op Tandem!” riep hij en ging door, een deuntje fluitend. Maar hij kon toch nog niet heelemaal goed fluiten; hij siste maar zoowat tusschen de tanden.

„Wacht, we gaan mee!” riep Tilly, zette haar gieter neer en holde hem achterna, Magda bij de hand meetrekkend.

„Een hoed?” vroeg Magda.

„Ben je goed!” kreeg ze ten antwoord.

En toen gingen ze aan het wandelen, soms tot aan de knieën in de struikheide, soms door laantjes, die Magda een kreet van verrukking deden slaken. Hoezee!

's Avonds zaten ze in het priëltje. Vóór hen gleden een paar rangeerende treinen op en neer, de roode achterlichten gloeiden als groote glimwormen; in de lucht verschenen roode en groene sterren, nu dichtbij, dan ver af, de seinlichten van de lantaarns. Een machinist boog zich ver uit de machine en riep: „Goedenavond, meneer!” en zijn zware stem klonk ver boven het gesteun der machine, het knarsen der remmende wielen.

„Goedenavond, Donk!” riep meneer Mertens terug en toen sprak hij tot Magda: „Dat

is een van onze oudste machinisten, die zou je aardige dingen kunnen verhalen van het leven op de rails, vooral dingen uit de goede jaren die achter ons liggen, toen de treinen nog wel eens wachtten voor een hooikar, toen de machinist, wanneer de trein een station naderde, door een bepaald aantal stooten, den buffetpachter waarschuwde hoeveel potjes bier hij had klaar te zetten, voor de dorstige reizigers en het dorstige personeel.

Het station Terborg vereert hij altijd met zijn bizondere vriendelijkheid, want daar is hij jaren en jaren geleden eens gered van een zware geldboete. Je moet weten, dat de machinisten altijd slechts op bepaalde plaatsen water mogen innemen. Ze moeten dus maar zorgen, dat ze genoeg innemen, om van de eene aangewezen plaats tot de andere te komen. Hij reed toen Laokoon, een oudje, dat al lang ter ziele is. En daar op een zomeravond komt hij wanhopig, met halve vaart, hier vóór rijden bij mijn voorganger. Hij had niet genoeg meegenomen voor Laokoon's dorst, enfin, het water was op. Toen heeft de oude stationschef, die medelieden met den stakkerd had, het heele personeel, den klerk, de rangeerders, de arbeiders, bijeen geroepen met hun vrouwen erbij. En hebben ze een lange keten gevormd van hier tot de groote welput. Daar werden de emmers gevuld die ijlings van hand tot hand gingen. Ach, hoe blij reed Laokoon voort, vooral toen de chef hem beloofde, er geen rapport van te maken! Hij is altijd een aanbiddert letterlijk gebleven van den ouden chef en nu die dood is, is zijn liefde op ons overgegaan.”

Magda lachte hartelijk om dit verhaal. Ze vertelden nog heel veel uit de jeugd van de spoortreinen, maar om tien uur lagen ze toch allemaal te bed.

Den volgenden ochtend ontwaakte Magda en zag opeens in twee groote blauwe oogen.

„O, jou bengel!” riep ze uit.

Want daar stond Frits, op zijn bloote voeten en in zijn ondertrui, waarover de bretels van

zijn grappig nauw broekje nog los hingen. Op zijn rug hingen twee Keulsche waterkannen, die hij met een rooden zakdoek aan de ooren bijeen had gebonden.

Nu hield hij den zakdoek van voren vast en stond heel gewichtig wat gebogen om den last te torsen op zijn kleinen rug.

„Ga je mee waterhalen?” vroeg hij.

„Waterhalen? Waarom? Hier is water!” zei Magda verbaasd.

„Neen, *drinkwater*. Dit is waschwater.”

„Lieve deugd, hebben jullie hier water in soorten?”

„Nou in *drie* soorten,” sprak Frits met trots. „Beneden in den put water om te schrobben, hier in de kranen om je mee te wasschen en in het bosch om te drinken.”

Tilly legde haar later uit, waarom ze haar waschwater niet drinken kon. In de gronden langs den Ouden IJssel is heel wat ijzeroer in den bodem, dat geeft het water een bijsmaak en het laat altijd geelroode kringen na in het glas. Maar in het bosch, uit den zandbodem ontsprong een heerlijke bron, en daar gingen ze altijd zelf het drinkwater halen. Ieder met een kan. Frits maakte dan ook deftig een kan los uit den zakdoek en bood hem Magda aan.

„Wacht. Ga dan even weg, dan kleed ik me gauw aan,” beval het Amsterdamsche juffertje.

„Hé, mag ik niet eens kijken?” vroeg hij, de teleurgestelde nieuwsgierigheid op zijn rood snoetje.

„Welneen, jij moet je toch ook nog aankleeden.”

„Nu, als jij zoo lief wilt wezen en even mijn petels vastmaken.”

„Bretels,” onderwees Magda.

„Nou ja, doe je het effen?”

„En ga je dan zóó uit?”

„Wel ja, dat doen we altijd. Je moet ook op je bloote voeten.”

„Ik dank je lekker! Allo nou, marsch! Ik ben dadelijk klaar!”

Magda haastte zich vliegend. Terwijl verwonderde het haar wel vaag, dat ze nog niets van treinen hoorde. Het was zeker nog kostelijk vroeg.

Beneden in de huiskamer vond ze Frits, die een rooden zakdoek had opgezocht voor Magda's kan.

„Waar is Tilly?” vroeg Magda.

„Die wilde niet mee! Ze is een slaapkop!”
(Wordt vervolgd.)

BELLO EN POES

O, wat hebben Jo en Karel gisteren moeten lachen.

Ik zal je vertellen waarom.

Maar eerst moet ik je wat anders vertellen: iets van Bello en iets van Poes.

Eerst van Bello maar.

Bello was een heel onvriendelijke hond.

Hij had niets voor een ander over en wilde alles maar 't liefst voor zich zelf houden.

Als hij een bord vol eten had en Poes kwam er bij staan, dan werd hij al boos.

Dan dacht hij: „Je komt zeker óók een stuk vragen! Maar je krijgt niemendal!”

En weet je, wat hij dan deed?

Dan begon hij vreeselijk te brommen en liet Poes zijn scherpe tanden zien.

Leelijk van Bello, niet waar?

Een lief hondje moet iets voor een ander dier over hebben — is 't waar of niet?

Nu ga ik iets zeggen van Poes.

Poes was een heel lief diertje. Het deed nooit iemand kwaad en was voor iedereen even vriendelijk.

Het gaf kopjes en zat van tevredenheid te spinnen.

Maar het mooiste was, dat Poes zooveel voor Bello over had.

Als het een schoteltje melk van de vrouw kreeg, mocht Bello er ook altijd een beetje van hebben.

Was dat nu niet echt lief?

Maar nu moet je verder hooren.

Eens op een dag lag er een lekker beentje op den schotel van Bello.

Nu had Bello al zóóveel gegeten, dat hij er niet eens trek in had.

Hij liet het beentje dus stil liggen.

Daar kwam Poes aan.

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

6.) DOOR NANNIE VAN WEHL.

Magda vond het eigenlijk vreeselijk leuk, om zoo met Frits alleen te gaan. Ze vroeg niet verder naar Tilly, at wat brood, dat in het buffet gesneden stond, dronk een paar teugen melk en ging met Frits mee.

„Wil jij nu zoo lief zijn en even de grendels van de deur doen?” vroeg hij, toen ze beneden kwamen.

„Is er dan nog niemand op? Hoe laat is het dan?” vroeg Magda.

„O, nog niks niet laat,” antwoordde Frits. „Ga nu maar mee, anders worden ze wakker.”

Wat kon het Magda eigenlijk schelen, hoe laat het was? Toen ze de grendels van de deur had geschoven en Frits de deur deed openvliegen, lag uitlokkend de lange laan naar het dorp voor haar. Ze was geen buitenkind genoeg om aan de schuine, nog roode zonnestralen te zien, dat het een rare tijd was om te gaan wandelen, en toch eigenlijk weer zoo'n zalige tijd.

Zwijgend liep ze naast Frits voort, wiens kleine bloote voeten trippelden over den gladden grintweg.

O, hoe heerlijk was dit alles hier! Als Willy nu hier was, of moeder met Riet! Hier moest Riet toch eigenlijk ineens beter worden, in die lucht, dien zonneschijn en o, daar zweefde de geur van bloeiende linden hen tegemoet.

Na een half uur waren ze in het bosch. Ze hadden het laatste kwartier druk gebabbeld over de geit en den bok en over Tilly, die straks snijboonen moest plukken langs de spoorbaan en voor elke duizend vijftien centen kreeg. Nu, die verdiende ze best, vond Magda, als ze daar al dien tijd in de gloeiende zon stond te plukken! Maar toen ze het bosch intraden, was Magda weer heelemaal stil. Want langs een

klein paadje kwamen ze erin en het was, of ze in een reuzenkerk kwamen. Donker leek het voor hun oogen, die gekeken hadden in de morgenzonnestralen.

Zachtjes liep de bodem op en droeg de stammen steeds hoger. Door heel veel bruine stammen heen zag je, en daarachter schitterde de morgenzon weer, want het bosch was niet groot. En op de helling stond de put. Magda liet den emmer zakken en trok hem weer op en ze vulden beiden hun kannen met het koele, zuivere water. Toen dronken ze uit den emmer, hun hoofden tegen elkaar, de kin heelemaal in het water, en natuurlijk duwden ze elkaar op het hoofd, dat hun gelaat een eindje vooroverdook en het water in hun halzen liep. Toen namen ze de nu zware kannen weer voorzichtig op den rug en liepen naar huis terug, door de doodsche stilte. Geen treinen, niets. Magda liep op de teenen de huisgang door, schoof de grendels terug en kwam op het perron.

En toen zag ze dat het vijf uur was! Vijf uur in den zomermorgen. Vier was het dus geweest, toen ze den weg naar het bosch insloegen. Nacht nog bijna, dat moesten ze eens in Amsterdam weten, dat Magdalena Wichers zonder bescherming in den zomernacht had rondgedoold over de Geldersche hei, door de Geldersche bosschen!

Maar nu begreep ze ook, waar die wondere loomheid vandaan kwam, die haar bekroop. Ze had veel te kort geslapen! Toen nam ze een kloek besluit, stapte de spoorlijnen over, klom over de ritselende draden en zocht een heerlijk plekje langs het beekje.

En daar sliep ze tot de zon hoog aan den hemel stond, sliep door, of de treinen al rangeerden, de stoomfluiten gilden, en werd pas wakker, toen Frits haar kwam vertellen, dat Tilly haast een zonnesteek kreeg, ginder in den moestuin langs de spoorbaan.

„Luister eens,” begon Tilly dien middag en ze bette haar gloeiende wangen. „Ik heb geld

noodig en nu blijf ik doorplukken, al moest ik verschroeien. Ik nodig je niet uit in mijn tuintje, want je zou heelemaal verschrikkelijk verbranden. Maar ga nu met Frits wandelen, die weet nog beter den weg dan ik."

"Frits is met den groentenboer mee naar Silvolde en Varseveld en zal dus wel niet voor het eten thuis zijn, maar ik zou het zoo dol, zoo echt-grootemenscherig vinden, als ik eens alleen uit mocht. Ik heb van morgen in de verte zoo'n leuken molen gezien, daar zou ik weleens heen willen."

"O, den molen op den Paaschberg! Nou, als die je bekoren kan, ga dan je gang maar. En als je dan genoeg van den molen hebt, loop dan den berg op en verdwijn in het akkermaals-hout. Juffertje, juffertje, daar is het zoo zalig!"

"Ik ga even mee naar den moestuin," sprak Magda en liep met Tilly voort langs de spoorbaan. Toen traden ze den moestuin in, maar nauwelijks had Magda een stap gedaan of Tilly greep haar met de kracht der wanhoop beet.

"Mijn komkommers! Mijn augurken! Je trapt op de ranken, daar moeten ze immers bitter van worden!"

"Dat wist ik niet!" sprak Magda berouwvol en keek hoe ze dan loopen moest, als het verboden was op de ranken te trappen, want die lagen over de dwergpaadjes heen en bedekten ze geheel.

"Kijk, zóó!" deed Til voor en ze schoof teeder de ranken met de punt van haar voet op zij. Ze vorderde als een slak, terwijl Magda onbeweeglijk bleef staan. Maar Tilly arriveerde toch na een heele poos bij de staken waar de snijboonen omheen groeiden en begon haar warmen arbeid.

"Ga jij toch naar den Paaschberg kind!" riep ze Magda toe. "Hier!" en ze bukte, plukte ijlings wat lieve-vrouwen-bedstroo en wierp het Magda in haar schoot. "Veel plezier!"

"Ja, ik ga maar!" zei deze en ging voetje voor voetje terug. Toen langs de spoorbaan tot den overweg en daarop recht toe, recht op den molen aan.

O hé! Hoe zalig, alleen te zijn in het schoone land! Ze liep als op vleugelen en liet zich niet beteugelen door de warmte; ze liep met veerlichte schreden den Paaschberg op,

Nu stond ze vlak bij den molen. O, dat was een grappige molen! Niet een hooge, zooals ze die in Holland kende, maar zoo'n lage, dat de wieken bijna den grond raakten.

(Slot volgt.)

EEN VRIENDINNETJE VAN NAPOLEON

Anneke Rubay werd den tweeden Juli van het jaar 1806 geboren. Ze was dus negen jaar oud, toen de bekende slag bij Waterloo plaats had. Anneke's vader had daar een boerderij. Toen hij hoorde, dat de soldaten al dichter en dichter bij kwamen, nam hij de vlucht. Dat deden toen zeer vele menschen, want men wist, hoe woest het in den oorlog toeging en was zijn leven niet zeker. Later... later, als de slag voorbij was, hoopte men dan weer naar zijn woonplaats terug te keeren en iets terug te vinden althans van het huis en den hof, die men zoo lief had. Ergens in de buurt verschuilde men zich dan en wachtte angstig en stil het einde af.

Dat wilde Anneke's vader ook doen. Maar voordat hij met zijn gezin de boerderij verliet, verborg hij heel voorzichtig al zijn geld in een zak. Toen groef hij een diepen kuil, vlak bij de boerderij en legde den zak in den kuil.

Anneke was erbij, toen dit gebeurde en stond met groote oogen toe te kijken, terwijl haar vader den zak in den kuil stopte, er de aarde weer opschepte en den grond gelijk maakte. Toen nog de graszoden erover heen, alles goed vast gestampt; eindelijk was het klaar.

Anneke zuchtte diep. Ze vond het een oogenblik om nooit te vergeten! Ze wist ook zeker, dat zij de bewuste plek heel precies zou onthouden. Zij zou wel oppassen, dat haar vader er later niet naar zou behoeven te zoeken. Als nu maar niet iemand achter het geheim kwam en den zak met geld stal! Dat zou verschrikkelijk wezen, want het was al wat haar vader bezat. Haar hart begon sneller te kloppen bij de gedachte alleen. Had zij maar op de plek kunnen blijven staan en de wacht houden, maar dat ging natuurlijk niet, ze moest mee, ook vluchten, hoe vreeselijk ze het ook vond.

De gedachte aan den verborgen schat liet haar echter geen rust. Dag en nacht was zij er mee bezig. Ze droomde ervan, sprak er fluisterend over met haar vader en... liep zoo dikwijls ze maar durfde, rond in de buurt van de geheimzinnige plek, die ze zoo goed kende. Dan keek ze scherp toe, want ze wou goed weten of nog niemand het geheim te weten was gekomen.

De Kinder Courant

van

De Sumatra Post

MAGDA'S BALLINGSCHAP

7.) DOOR NANNIE VAN WEHL.

Toen ze toevallig boven omzag, begreep ze, waarom de molen niet hoog gebouwd was, ze zag het vlakke land ver beneden zich, zoo op den heuvelgrond stond de molen al hoog genoeg om te vangen al de winden des hemels.

Hoe reusachtig leek het wiekenviertal, van zoo dichtbij gezien! Telkens zeilde er een voor haar voeten neer, een reuzenwiek, half met zeildoek bespannen.

Omhoog vloog hij dan, hoog in de zomerlucht, maar reeds suisde een andere haar voorbij. Dat waren dus de wieken, de soms moordende wieken van den molen! Wie hier een klap mee kreeg, was verloren; wie met een van hen werd meegevoerd was verloren, en onwillekeurig trad Magda een schrede terug. Dwaas, die ze was! Nu stond ze al wel zeven schreden van de plek, waar de wiek over den grond voortzeilde, ze liet zich bang maken voor niets. Kom, ze kon nog best een beetje naar voren, een stap, nog een, nog een.

Het angstzweet brak haar uit. Luid knarste het houtwerk van den draaienden molen, suizend vielen de wieken neer, sloegen neer uit de lucht. Iedere wiek deed een slag naar het meisje, dat stond te tellen en te berekenen, dat een angstspelletje speelde.

Kom, ze mocht niet bang zijn! Ze zag immers duidelijk, dat de voorbijvarende wiek nog twee voet van haar afbleef! Hoe is het mogelijk, dat je dan toch angstig blijft, doodelijk angstig. Voor haar straf zou ze nu nog één stap voorwaarts doen. Ze wits, dat het geen kwaad kon, die angst moest er uit.

Daar stond ze en stierf bijna van angst, iederen keer dat de wiek voorbij haar sloeg en haar rok deed opwaaien van den tocht. Dien rok hield ze vast, want die overschreed anders den voet afstands, die hier den dood beduidde.

Wat een heel, heel bijzonder spelletje! Ze zou het maar nooit een ander uitleggen of aanraden, want wie zich vertelde in het aantal voetstappen...

Sijjt, wat sloeg zoo'n wiek neer! Hé, als je toch eens ongedeerd mee op reis kon gaan, de lucht in.

Daar werden opeens twee armen om haar middel gelegd, heel langzaam. Maar toen ze op wou vliegen van schrik en de eene stap voorwaarts noodwendig volgen moest, klemde die armen als een boei van ijzer.

Ze werd opgetild, achteruit weggedragen, en neergezet, ver, ver weg van de suizende gevaren.

"Ik geloof, dat je gek bent geworden, Magda Wichers," zei een langzame, doordringende stem.

Ze zag op, vol schrik en al dadelijk vol schaamte, want ja, dwaas was ze geweest, onverantwortelijk roekeloos.

Het was de molenaar, die haar van een groot gevaar gered had.

"Magda," zei mevrouw Mertens op een avond, terwijl ze aan de theetafel twee koppen thee schonk en ze op een blaadje zette: "Wil jij die even beneden brengen? Oom is op het telegraafkantoor; de klerk heeft tot negen uur dienst en is niet naar huis geweest, die tweede kop thee is voor hem."

Magda had in de verlopen dagen zooveel nieuws gezien, dat een bezoek aan het telegraafkantoor er nog bij ingeschoten was. Toch had ze zich al vaak voorgenomen, ook daar eens op haar gemak een kijkje te nemen, want telkens als ze op het emplacement er langs was gelopen, had het onregelmatige tikken en voortdurend suizen haar belangstelling gewekt.

Met de koppen thee op het blad daalde ze de trap af en kwam in de stationsvertrekken. De wachtkamer moest ze door om op het telegraafkantoor te komen.

Het toestel zweeg; dat was wel jammer vond ze, maar ze zou blijven, tot het weer begon. Ze deed voorzichtig de deur open om niet te stooten, en keek pas op van het blad, toen ze midden in het niet groote vertrek stond.

Iemand rees op van een stoel achter het toestel, de telegrafist.

Ze slaakte een kreet van verwondering.

„Ik ben hier telegrafist,” zei hij verklarend en nam het blad over.

„Moet u daar niet heen?” vroeg Magda, en wees op het toestel.

Hij lachte om haar bezorgdheid.

„Hoe plichtsgetrouw!” zei hij. „Maar ik word nog niet geroepen. Hoort u wel?”

„Ik hoor niets,” zei Magda verwonderd. „Niets tenminste als dat ongelijke getik.”

„U weet immers wel, dat al dat getik letters voorstelt, die woorden vormen. Hoor, nu tikken ze Winterswijk!”

„Hoe kàn dat nu?” vroeg Magda.

Het toestel tikte door. Hij nam een papertje en een potlood en teekende het haar voor. „Kijk, zoo was het,” legde hij uit. „Een stoot en twee lange tikken, dat is een *w*. Zóó: ——. Twee stootjes, dat is een *i*. Zóó: —. Een lange en een korte tik, dat is een *n*. Zóó: —. Kijk nu verder. *Win* heb ik al. Hier komt de rest: — *t* - *e* — — *r* — — *s* — — — *w* — — — — *ij* — — — *k*.

„Ik begin er iets van te begrijpen,” sprak Magda peinzend. „Maar hoe hoort u zoo gauw?”

„O, dat is...” gewoonte, wilde hij zeggen, maar had den tijd niet om zijn zin te voltooien.

„Terborg!” riep het toestel, duidelijk alleen voor zijn ooren, en hij zette zich ervoor, en nam een reepje papier in ontvangst waar al de geheimzinnige puntjes en streepjes op waren gedrukt.

Plotseling vloog hij de deur uit, en Magda hoorde hem buiten om den chef roepen. Hij had een haastbericht betreffende het rangeeren der treinen.

Magda keerde terug, besloot nog eens meer hier te komen.

De berichten van Riet bleven steeds gunstig. Toch moesten er nog wel drie weken verlopen, eer Magda aan thuiskomen kon denken. Ze gingen echter gauw genoeg om. En toen de hei paars begon te worden, kon ze eindelijk gaan. Ze ging met de stellige belofte, dat ze zou terugkomen als logée en niet meer als ballinge.

(Slot)

MIJN SPROOKJESSCHAT

Er is geen boek, waar 'k meer om geef
Dan om mijn sprookjesschat,
Ik wou, dat ik er van dat soort
Een heele stapel had.
Het ziet er niet heel mooi meer uit,
Want 'k las 't wel honderd keer,
En als het uit is, dan begin
Opnieuw ik telkens weer.

Het is een dól gezellig boek,
En soms ook griez'lig, hoor,
Er komen koningskinderen
En feetjes blond in voor,
En oolijke kaboutermpjes
En draken van geweld
En toovertuinen wonderschoon
En hollen vol met geld.

Als ik mijn lessen heb geleerd,
Mijn taak heb afgebreid
En al mijn poppekindertjes
In 't bedje neergevleid,
Dan neem ik fluks mijn sprookjesschat,
Zet m'in een hoekje neer —
En als een muisje ben ik dan...
Je hoort me heusch niet meer.